DARBELERE KARŞI OLMAK

Yazan: **Tarık Ziyad** - 18 Temmuz 2008

Bilinen odur ki, darbelere karşı olup olmama hususunda solcuların ve sağcıların yani herkesin sicili kırık notlarla doludur. Darbelerin destekçileri bazen solcular, bazende sağcılar olmuştur. Ailemdeki Menderes sevgisinden olacak 27 Mayıs darbecilerini hiç sevmedim.

12 Mart Askeri Muhtırası'nın içeriğini bilemiyordum ama Deniz Gezmiş, Yusuf aslan, Hüseyin İnan'ın idamlarını ve Kızıldere olaylarında Mahir Çayan ve arkadaşlarının öldürülmesini anımsıyorum. O zamanlar işin haber boyutu beni fazla ilgilendiriyordu. Vatan-Millet-Sakarya edebiyatına fazlaca takılmıştık. Birazda içimden bu vatan hainlerine iyi oldu demiyor da değildim. 12 Eylül 1980 askeri darbesini hazırlayan süreçte siyasi düşüncem ve safım belirlenmişti. Ben ve benim gibi düşüneneler Milli Görüş çizgisinde politize olmuştuk.. Akabinde M.T.T.B ve Akıncılar'la devam eden siyasi eylemler, Devletin yanında duruşumuz, A.B.D'ye Nato'ya olan sempati ve Marks'a, Lenin'e, Mao'ya ve solculara sloganvari sığ nitel olmayan karşı duruş, komünist S.S.C.B düşmanlığımız. O zamanın A.E.T'si bugünün A.B'sine karşı oluşumuz,genel politik tavrımızın işaretleriydi.

Eylül 1980 Darbesi öncesi ülkenin içinde bulunduğu anarşi ortamı yaşanan toplumsal kaos ve darbenin ayak sesleri, halkın ve bizimde beklediğimiz çıkış yolu Askeri darbeydi.

Darbe sonrası gelen antidemokratik uygulamalarla ihlal edilen, insan hak ve özgürlükleri, içeri atılan gençler, idamlar, siyasetin yeniden dizaynı, siyasal yapıyı ve devletin işleyişinden halkın iradesini yok sayacak düzenlemeler, yüzde 95 düzeyinde 1982 darbe anayasasına verilen kabul oyu.. 14 Ocak ekonomiye yeni rotasını veren kararlar. Sonrası 28 Şubat Sürecini başlatan o meşhur milli güvenlik bildirisi. Devletin birinci öncelikli düşmanının irtica olduğunun ifadesi. Artık devletin yerinden kalkmadığı, kımıldadığı ara dönemde,

Devleti ele geçiren sözde laisizm ve statüko yanlısı sivil ve askeri oligarşinin işbirliğiyle, birinci öncelikli düşman, dindar insanlar, tarikatlar, cemaatler ve onların ifadesiyle tabiriyle İslamcı Sermayeydi. Yasaklar, tutuklamalar, boykot ve devletin koyduğu ambargolarla, hedef alınan bu kitle şaşkındı.

Yanında oldukları kutsal saydıkları devletleri, Peygamber ocağı orduları nasıl olurda kendilerini P.K.K'dan bile daha tehlikeli sayarlardı.

Başörtülü asker yakınları kışlalara, lojmanlara ve askeri hastanelerine alınmıyordu.

Bu bir travmaydı.

Darbelere bir zamanlar destek veren, yaşamlarında dini referans alanların artık uykuları bölünmüştü. Yaşanan devlet-millet aşkı tek taraflı ihanetle sonuçlanmıştı. Aslında milletin tek taraflı bu aşkı devletin umurunda değildi, onun içinde kendi aşığını kolayca terk etti.

Artık devletin ve milletin birbirlerine bakışları farklıydı.

Devlete, orduya bakışlarında kırılmalar oldu.

Artık devlet öz babaları değildi. Orduda Peygamber ocağı olma özelliklerinden uzaktı, kutsallığı konusunda tereddütler doğmuştu.

Siyasi iktidarı paylaşan partiler ordu, yargı ve bazı sivil örgütler kol kolaydı. Halka rağmen mevcut statükoyu sağlama alan yasal düzenlemeleri yaptılar.

2001 Ekonomik krizinin alt yapısını oluşturup bankaların içinin boşaltılmasına seyirci kaldılar.. Sonuçta yaşanan ekonomik kriz, dolaylı vergi ve kit ürünleri zammıyla hortumlanan milyar dolarların halktan tahsiline gidildi.

Krizin siyasi yansımaları ise bazı siyasi partilerin tasviyesiyle Türkiye Ak Parti gerçeğiyle tanışmıştır.

Bütün bu olumsuzluklar 28 Şubat alışılmışın dışındaki darbenin halka attığı kazığın görünen tarafıydı.

Görünmeyen sonuçlarını siz hesap edin.

Yaşanan darbeler ve muhtıralar sürecinin ardından, Ö.D.P Genel başkanı Ufuk Uras darbelerin araştırılması ve darbeci generallerin yargılanmasını engelleyen yasaların iptal edilmesi istemli meclise araştırma önergesi vermiştir. Önergeye demokrasi havarisi kesilen Ak Parti ve Sosyal Demokrat olduğunu söyleyen C.H.P milletvekilleri destek vermemişlerdir. Önergeye 20 D.T.P milletvekili destek vererek gündeme alınmasını sağlamışlardır.

1961'den bu güne kadar yapılan darbe ve teşebbüs edilen darbe girişimçileri, yasalarla dokunulmaz kılınırsa daha çok darbe ve darbecileri görürüz.

Darbeleri kolaylaştıran yasal manadaki düzenlemeler iptal edilip, zorlaştırıcı ve cezalandırıcı yasal düzenlemeler yapmak politikacıların işidir.

Son günlerde ortak akıl hareketinin darbelere karşı ülke genelinde yaptıkları mitingler geç kalmış toplumsal tepkilerdir. Yazık ki bu tepkiler halkın tabiriyle iş bittikten sonra kapı kilitlemeye benzemiştir.

Ne diyelim, buna da şükür.

Yorum Ekle

Tarık Ziyad